

ROGÚN FIA ROGG

Ki suttogott már imákat a vihar kénye-kedve szerint dobált hajó fedélközében, küzdött a széllel, az esővel, az elszabadult kötelekkel, vagy a rajtuk ütő kalózokkal vállát társa vállának vetve, tudja mit jelent a megpróbáltatások közepette egységbe kovácsolódni. Kikezdehetetlen az ilyen kötelék, és sokat elmond az emberről, miképpen és kikkel érez sorsközösséget.

Vajon kik álltak Eligor mellett, mikor meghozta a mindannyiuk életét befolyásoló döntéseit?

Kiknek köszönheti a Szirént, mely lehetőséget adott neki, hogy küldetését teljesíthesse?

Fontos ismernünk őket, hiszen nélkülük csak pontatlan képet festhetünk a herceg utazásáról.

Ennek szellemében csatolom az értekezéshez Tórudd Rogg, a Riegoy-öböl menti Bellendar városában megtelepedett törpe Tórudd hajóácsklán tervezőjének beszámolóját. Hiteles krónikája a Szirén megépítésének, és eképpen közelebb vihet minket a herceg, és mellé rendelt mágiszterünk Penlin Rheymon felleléséhez.

A beszámoló, és vele a tervrajzok múltjának felderítésében segítségemre volt a nagytiszteletű Jiharr Mor mester, aki szimpátiás mágia segítségével adott teljes képet annak kalandos útjáról. Ehelyütt csak kivonata szerepel a teljes jelentésnek.

Az eredeti szöveget tartalmazó palackot Marchor mellett vetette partra a tenger. Szerzője a Pyarron szerint 3689. esztendő Alborne Tercének első havában, a Lant második napján bocsátotta vízre. Számtalan kézen megfordult, míg a szerencsés megtalálótól, egy írástudatlan halásztól végül Doran birtokába jutott. Nem érdemes a tanács figyelmére sem a kapzsiságtól vezérelt kocsmáros, sem a vesztét okozó testőrök, kik egymással fordultak szembe. A palackot árverésre bocsátották Up-Umbarban, de az óriásira dagadt licitet már nem volt kinek kifizetni; az öböl mélyére süllyedt áldozat amúgy sem vehette már hasznát pénznek. A törpe kalózhajó, mely újdonat szerzett rakományával Hrumdag-Róh irányába tartott, Naukratys álcázott kalózvadászai által lett felgyújtva. A palack ezután váltságajándékként került városuk előljáróinak kezébe. Ők értesítették ügynökeinket, és a helyszínen Doran öböl menti érdekfele megállapította, hogy értékkel bír a számunkra.

A könnyebb érthetőség kedvéért a szerző által használt időmegjelöléseket felcseréltük a Pyarron szerinti dátumokkal – a Tórudd klán Bellendarban való letelepedését alapnak tekintő évszámok, a törpe hónap és napjelölések folyamatos átszámításra kényszerítették volna az olvasót. Ugyanígy jártunk el a törpe számokkal, mértékegységekkel is.

Törpe nyelvről lefordítottatott és papírra vététt a P.sz. 3689. esztendő Arel kvartjának második hava, a Kék Acél tizenharmadik napján Hogr Sabirr vanír tanító keze által.

Vagyok Rogún harmadszülött fia Rogg, kinek nagyapja Grúin, a híres felfedező, és az ő apja Vráin, a hajós tudományok mestere. Őseim közt tarthatom számon a legendás Friint, az Ezüstvésőjűt, kinek keze alatt Bórog roppant csarnokaiban az első törpe hajók születtek, s kit Bul Ruurig, a Kőatya idő előtt magához vett, hogy megkímélve őt a hosszú út fáradalmaitól, mellőle szemlélje utódai honkeresését. Ősöm még Berinn, a Kormányos, ki övével minden vihar és megpróbáltatás dacára biztos partot ért a törpék által Reménynek keresztelt öbölben. Klánom a sóg törzsbéli Tórudd, kinek Kadal a tervezés és kivitelezés tudományát hagyta örökül, és mi megszolgáltuk bizalmát; őshonunkban csakúgy, mint az ynevi földekre lépve, újonnan választott hazánkban.

Otthonunknak mainapság a Riegoy-öböl menti Belendar városát nevezzük. Itt áll az a kétszintes palota, melynek föld feletti helyiségeit merő tapintatból emberi méretekre szabtuk, ám időnk nagy részét leginkább roppant, földalatti termeiben töltjük. Járataink hűvöse emlékeztet minket odahagyott múltunkra, a falakat borító kőablák vésetei pedig újkori történetünket mesélik, mi magunk azonban minden vésőnyommal az

eljövendőt, a reményekkel teli, és biztos alapokat nyújtó jövőt építjük.

Vagyok Rogg, és enyéim tisztelnek a tintával felvázolt, szerszámmal megszülető hajók, a kezemből kikerülő faragások, és konok elmém miatt, amiért úgy neveznek: az Örök Emlékezetű. Nem felejték, ha szükségét látom, rövid múltam majd minden eseményét percnyi pontossággal felidézem. Én magam Kadal áldását látom ebben, és bár a homálytestvérem átkot emleget, mindig a legbiztosabb tényeket állíthatom vele szembe: eleddig csak hasznát láttam ennek az ajándéknak.

Volt idő, amikor úgy képzeltem, hogy majd őszszakállú törpeként, nyolcszáz éves koromban örökítem meg életem fontosabb eseményeit, és magam mellé rendelt írnoknak mondom tollba. Mindazt, amiből okulhat a jövő, ami a klán épülésére szolgál. Hogy másképpen történt, bizonyíték rá, amit most a kezeden tartasz.

Írok.

Egymagamban.

Magam ácsolta asztal mellett ülök, és pontosan ismerem a fa minden egyes göcsörtjét. Akadt épp elég időm, hogy foglalkozzam vele, és százszor is átcsiszoljam minden szegletét, mielőtt diópáccal két ízben is átkentem volna. Felettem zárt halolajlámpás imbolyog szelíden, alattam a hajóóriás, a Szirén tereli útjából a hullámokat.

Megszoktam a tenger gyomromban érezhető ringását, de már várom az idejét, amikor, akárcsak a szívverés, a részemmé válik a ritmusa – Hraven kapitány szerint akkor válok szárazföldi patkányból, a földmély gyermekéből igazi tengerésszé. Vanír vagyok, így valahol belül kétlem, hogy ez valaha bekövetkezik.

Ujjaim tintafoltosak, írásom esetlen és maszatos; el kell nézned nekem, mainapság inkább vésőt és kalapácsot forgotok, az írott betű megmunkálására csak nehézkesen állnak rá ujjaim. Hajamat, szakállamat nem ezüstözi még a kor, nem kapott rá elég időt, hiszen világra jöttem óta csak alig kilenc tizedforduló telt el – ugyan már nem vagyok kavics, mit az élet folyója kedve szerint görgethet medrében, de még szikla sem, hogy a tettem által megnövekedett súlyommal ellenálljak neki.

Nem szívesen ismerem be, fajtámból kevesen is tennék, de... a félelem bírt rá arra, hogy széket húzzak magam alá, hogy az üres perceimet kitöltő farigcsálás helyett szavakba foglaljam a történeteket.

Nem az elmúlás ígérete nyomaszt, igaz, túl fiatalnak érzem magam hozzá, hogy megtérjek az istenemhez, még sok megvalósításra váró tervet dédelgetek. Jobban felkavar a gondolat, hogy hullámsírba száll velem minden tudás, amire szert tettem e vállalás során. Írok és másolok tehát, bármily nehezemre esik is, és történetem mellett a hajó tervrajzát is a hullámok kegyére bízom, és remélem, hogy a Vörös-tengeráram

magával ragadja viasszal zárt palackomat, hogy valahol az öböl mentén vethesse partra.

Hiszek a megtalálójában, legyen bármiféle szerzet, s hogy eljuttatja fivéremhez.

Hiszem, hogy őket jó egészségben találja, és örömmel fogadják soraimat.

Emitt a tartozásom, testvéreim, a Kóatya áldásával megfizetem!

Kadal kegyére bízta P.sz. 3689. esztendő Alborne Tercének Első Havában, a Lant második napján Rogún fia Rogg.

1.

*Történik mindez a P.sz. 3687. esztendő
Adron kvartjának második havában, az Engesztelés
hetedik napján, Kadal áldásával*

Azon napnak a hajnalán, amikor először találkoztam a kapitánnyal, erejét vesztett szél fodrozta a Tórudd klán munkaterületét jelölő ezüstszín lobogókat. A sóján csonkán meredeztek egy karavel bordái; segélykérő, tört ujjaknak tűntek inkább, mint egy leendő kereskedőhajó vázának. Tulajdonosa, a pökhendi tredisy kalmár *Tek-nő*nek keresztelte, a gerincfektetés szertartásán Annir kegyébe ajánlották, de kár volt mindkettőért; most belezett hullának tűnt csupán, mit egy szeszélyes isten sújtott halálra, és hagyott megrohadni a parton.

Szanaszét heverő deszkák, kötelek és szerszámok közt, pocsolókat kerülgetve, sarat gyúrva csendben követtem fiatalabb fivérem, Mogr lépteit, kinek homlokát hullámokba redőzte a töprengés.

Halálosan fáradtnak tűnt most, valahogyan mégis megkönnyebbültnak; véget értek a tehetetlenség napjai, és a sors bármit is mért ki ránk, azt immár munkára készen fogadhatjuk. Három nap és három éjszaka

hallgattuk ölbe tett kézzel, ahogy a vihar végigmorajlik csarnokainkon, és szakadatlan folyamban veri a palota tetőzetét. Közben imádkoztunk és számoltunk, s mert az elmúlt ezer esztendőben egyetlen elvállalt hajó vízrebocsátásával sem szenvedtünk késedelmet, fogvicsorgatva átkoztuk a tanács döntését, mellyel elutasították igényünket egy fedett csarnok bérlésére.

– Két hónap, Rogg – állt meg Mogr a gerincet simogatva, majd hátát nekivetette, miután leült az árnyékában menedékre lelt foghíjas vödörrre. Az égen vonuló felhőket vizslatta. – Két hónap, nem kevesebb.

Számoltam közben magam is. A félkész palánkozás nagyját vissza kell bontani, egy hét. Legalább négy borda szorul cserére, és további öt javításra, ami újabb négy hét, de igazából nem ez jelenti a gondot: a hozzá szükséges anyag beszerzése, ami az elfek körülményessége miatt lehet akár egy újabb hónap. Mogr tévedett, ez legalább két és fél hónap, rengeteg idő. Persze óvakodtam attól, hogy kiigazítsam, és miért is tettem volna? Tudtam, hogy atyánk érdekében kerekített a számokon. Nem akarta öreg szívét fájdítani a tényekkel, és én becsültem érte. A *dóg* amúgy is tudja, mit kell tenni a klán érdekében. Ezúttal... még több embert felvenni, éjszakába nyúlóan dolgozni, és ahol csak lehet, arannyal megszírozni a lassabban mozgó fogaskerekeket. S mindezt azért, hogy kétséges kimenetelű versenyre szoríthassuk az időt... csak így nyílik esély arra, hogy a határidő letelte előtt úszni láthassuk a kalmár hajóját.

– Két hónap – bólítottam, Mogr pedig elszakította tekintetét az égtől, és feltápászkodott. A gondok gyúrte ráncokat felváltotta a beletörődés fásult mosolya.

– Lássunk neki!

És senki nem gondolt aznap a reggelivel, és a fontosabb teendők okán az ebédre szánt idő is kurtább lett a szokottnál. Szorgalmas kezek munkája mentén halomba gyűltek a deszkák, vödrökbe a szegek, és a délután közepére új gerendák támasztották a hajótestet. Alkonyatkor olajjal telt lámpások gyűltek, hogy fényüknél folytathassuk. Nem éreztem fáradtságot, a többieken sem láttam nyomát, és kész voltam akár reggelig tenni a dolgomat.

Lendületemet egy törpe gyermek törte meg, makacsul rángatva az ingujjamat. Dühösen fordultam felé, ő elszántam meredt rám.

– A *dóg* vár, uram! – Meglepődtem.

– Engem?

– „Keress meg nekem Roggot, és hozd elém!” – utánozta atyám hanglejtését.

– Legyen. – Leugrottam a létráról, a szögnyűvőt egy idősebb szolgára bízam, és intettem Mogrnak. Mielőtt távoztam, még végignéztem az előttünk álló feladatok során. Túl sok teendő várt ránk, és belül valami azt súgta kaján kárörömmel, hogy ebben nem lehetek hasznára enyéimnek. Egyetlen pillanatra haragudtam a fiúra, aki megzavart, és atyámra, aki küldte.

Sóhajtva követtem a fiút.

A palotába vezető úton nem faggattam a gyermeket, beszélt így is magától, válasszal szolgálva az engem aggasztó kérdésre: mi lehet fontosabb a karavelen végzett munkánál?

– Új megrendelő érkezett, uram.

Vajon miféle? Kereskedő vagy kalóz? Hasas briggre, vagy karcsú szkoggra ad megbízást? Netán...?

– Amolyan kapitányféle, szakállas, nagy kalapban, szép kabátban.

– Eleget beszéltél, kicsi kavics. – A fejére tettem a kezem, ő pedig, ahogy kértem, hallgatott az út hátralévő részén.

Rászóltam, amikor a rövidebb utat választotta a palota felé, morgott válaszul, előre álltam, hogy kis kerülővel menjünk a kikötő irányába. Éhes voltam, paprikába forgatott halra vágytam inkább, mint Bellendar egyéb negyedeinek látványosságaira; utcalányokra, az ivók kötekedő népére, a sötétben szerencsét próbálókra. Egy évtizedekkel korábbi, balul sikerült italozás óta félttem, hogy a testüket kínálók között fajtámbelivel találkozom, hogy az egyik csapszékben erősebben ütök meg valakit annál, mint amit még élve elvisel, hogy a sötétben lopva érkező úgy állít kést a lapockáim közé, hogy nem láthatom arcát a halálom előtt. Nem érte meg a sietséget.

A sülő hal illata napkeltétől napkeltéig együtt járt a kikötői étellel. Messziről hirdette a halászok dicső-

ségét, kinek zsákmánya, mióta bármilyen település is állt e helyen, lett légyen bármily ínséges idő, forró zsírban végezte. Legalábbis a nekem tetsző része. Frissen sütötték, és amire nem esett kereslet, gerendákra rakták száradni, só közé pácolódni, jégre, hogy úri asztalok étke legyen.

Pár rezet váltottam egy kövérebb és egy soványabb szeletre, és míg az utóbbit a fiú kezébe nyomtam, előbbivel elindultam a lámpások világította halpiac keszeker-sza macskakövein. Mosolyogva figyeltem, mit kezd hírhozóm a hallal, és nevettem, amikor láttam, hogy nincs ínyére az erős fűszerezés.

Egy másik árusnál kenyeret vettem.

– Nesze, így kevésbé kínoz meg.

Dühösen vette el, nagyot harapott belőle, és minden falatnál a kenyeret ette előbb, és csak azután a halat.

A kikötőtől a palotanegyedet magán viselő dombig másfél mérföldnyi ritkán világított út vezetett. Takaros fogadók szegélyezték, mindegyikük bírta a tanács engedélyét, és nem jelentett gondot számukra a magasabb adó megfizetése. Vendégeiket is megválogatták: tehető kalmárok, tudós átutazók, diplomaták és kiművelt fők laktak ideig-óráig falaik között. Csupa olyan népség, akik értékelik a városi őrség gondoskodását. Élveztem én is, hogy tisztán tartott utcákon járok, hogy nem kell tartanom a pénzemre vágyóktól, hogy a figyelmemet a halra, s nem a hátam mögé összpontosíthatom – mindez megérte a bő félórás kitérőt.

A törpék palotája szerényen húzódott meg két hi-
valkodó épület között. Fogadóterme üresen kongott, és
erre magyarázattal a savanyú arcot vágott fiú szolgált:

– A csarnokban várnak rád, uram.

Megszaporáztam a lépteimet, már bántam kissé a
késedelmet. Nem akármilyen vendég lehet, akit a klán
belső termeiben fogadnak.

A vendég szélesre ácsolt széken ült, lábait az asztalon
nyugtatta, kezében boroskupát tartott. Nem nézett fel
a mögöttem bezáródó ajtó dübbenésére, úgy tűnt, min-
den figyelmét az itálnak szenteli.

A kettőnk közti húsz-egynéhány láb távolság időt
adott a szemlélődésre. Valószínűleg vékony ujjai vol-
tak, törpe kézen nem látni ilyesmit, vándorló igrice-
kén inkább. Most lassú dallamot ütöttek a díszeken,
és mindannyiszor megtorpantak, mikor a vendég aj-
kához emelte a kupát. Ivott, én pedig előbb a tolldí-
szes kalpagra pillantottam (elhagyatva feküdt mellet-
te a földön), majd a zsírfoltos orkabőr kabátját vettem
szemügyre. Mindkettőre ráfért volna egy tisztítás,
bár ha rajtam múlik, egymás után hajítom a tűzbe
őket.

– Rogg! – Atyámat az asztal mögött eleddig észre
sem vettem. Kezeit összefonva állt, úgy képzeltem, míg
rám vártak, egyetlen szó sem esett közöttük. – Bemut-
atom Hraven con Baladre kapitányt!

– A legjobbat ígérted – mért végig. Kihallottam
hangjából a neheztelést.

– És a legjobbat is kapod. Rogg, a mi...

– Kölyök még. – Előtte még nem hallottam senkit atyám szavába vágni. – Nem gyermekfirkákat kérek tőletek, és nem gallyakból tákolt játékszert.

Atyám mély levegőt vett, a kapitány elmosolyodott.

– Rogg, a Tórudd klán legtehetségesebbje, és bár fiatal még, mégis régebb óta forgatja a pennát, mint hogy anyád világra hozott egy halbűzös sikátorban.

A vendég nem tűnt sértődöttnek. A kalapjáért nyúlt, és széles mozdulattal a fejére illesztette.

– Rendben, akkor legyen. Három nap, és kölyök... – borízű lehelete az arcomba csapott. – Ajánlom, tegyél ki magadért!

Atyám töltött nekem is, miután az idegen léptei elhaltak a felszínre vezető lépcsőkön. Nem siettettem, csak akkor szólaltam meg, amikor az ital, netán a földmélyi csend elsimította dühe ráncait. Csak a keze remegése nem múlt, mi az utolsó másfél évtizedben megakadályozta, hogy maga teljesítse a legfontosabb megrendeléseket.

– Mi a megbízás, atyám?

Elmosolyodott, kortyolt a borából, az élővörösre színezte ajkait, majd kezét széles övébe dugva visszaereszkedett székére.

– Látod – intett, és én helyet foglaltam –, ezért választottalak. Bárki más *róla* érdeklődött volna, téged azonban a cél foglalkoztat, számodra minden más... másodlagos.

– Kapitányt hajójáról, matrózt csomójáról. – Atyám mondása, még évek kellettek ahhoz, hogy teljes valójában megértsem, mit jelent.

– Akkor lépj közelebb, és beszélj az emberről.

Felkeltem. A széles asztalt terítőként borító papiros kora dacára is fehér volt – gondoskodott erről az állagát védő rúna. Póklábvékony vonalait, akárha fertályórája, s nem másfél ezer esztendeje húzta volna egy gondos törpe kéz. Nem ismertem fel elsőre, hogy mit ábrázol, holott élőképen nap mint nap láthattam a klánfalba vésve. Öt árboc, vizet hajtó kerekek, fedélzetek sora, a szivattyúrendszer mindent átható kígyói... szinte láttam a vitorlákkal bajlódó törpéket, ahogy szakálluk közt átkozzák a mechanikát tönkretévő fagyot... bőromön éreztem a hasas felhőkkel érkező vihart, mi új sorsot szabott a Tórudd klánnak, s mi Ynev északi partvonala helyett a Riegoy-öblöt jelölte új hazánknak.

– Hílkvassz... eleink hullámjárói – ámultam a vonalak gazdagságán, klánunk és ezüstvésőjű őszám dicsőségén. Óvakodtam megérinteni, ujjaim mégis levegőbe rajzolták a külső héjburkolat ívét.

– Nos? – Atyám várakozott.

– Az ember, aki ilyen hajót akar... – az erdőre gondoltam, amit felemészt a megépítése, a tonnányi fémre, az öbölnyi kenderre, a felhőnyi vászonra – gazdag, legalábbis tehető támogatókkal rendelkezik.

Atyám ivott, és felhúzta az egyik szemöldökét.

– Az óceánra vágyik – folytattam. – Vállalása hatalmas és kockázatos. Tudatában van a veszélynek, elhatározásában mégis megingathatatlan. Úgy jár-kezel a nap alatt, mint akinek senkitől nincs félnivalója, s mert nem láttam kardot az oldalán, úgy gondolom, komoly pártfogói lehetnek világi és kevésbé világi körökben egyaránt. Amit tőlünk kér, merész és pimasz, és hogy hozzánk fordult, jelzi, mennyire jól informált.

– Amit tőlünk kér, az számunkra lehetőség; hogy megbecsülést szerezzünk, hogy ezentúl ne megtűrt idegenként éljünk ezen a vidéken, és ne iszaptúró ladikok építésére kössünk szerződést.

– A titkunkat kérik cserébe.

Atyám bólintott.

– A tanács engedélyezte számunkra az építést, segítő támogatásukról biztosítottak, és reményüket fejezték ki, hogy a megfigyelőjük nem fogja feszélyezni ácsainkat.

Számban megsavanyodott a bor.

– És gondolom, helyet kínáltak asztaluk mellett, bársonyhuzatú székeik egyikét, és vele jogot arra, hogy ezentúl nyíltan is semmibe vegyenek.

– Valahogy úgy – borongott atyám –, mégis kezet adtam a megállapodásra.

– Miért? Ennyire nem vágyhatjuk a megbecsülést.

Hosszan forgatta kezei közt a kupát. A borba bámuló szemén láttam, hogy a múltban jár.

– Negyvenesztendő kavicsként nagyapám, Vráin elvitt a Riegyoy-öblöt vigyázó szigetekre, Hrumdag-Róh-

tól északra, hogy saját szememmel láthassam a partot, ahol a népünket hordozó hajók fövenyt értek. „Nézd, Rogún!”, mondta, és percekig bámultam a homokot, a szélfűtta fákat, a levegőég magasában vijjogó madarakat. „Így viselkedik az idő. Még emlékszem a hajókra, amik itt feküdtek a part hosszában, a milliónyi lábnyomra, melyekben megült a víz, az izgalomra, amit a szárazföld érintése okozott. Mára hajóink deszkáiból házak épültek, nyomainkat elmosta a tenger, és minden érzelmünk, ami ehhez kapcsolódik, sírba száll velünk együtt.” Aztán a monolithoz vezetett, a roppant kőtömbhöz, melyet Bórogról hozott magunkkal klánunk, és melyhez a legnagyobb vihar idején is ragaszkodott. Ismertem tartalmát, a szavakat, melyekkel Ezüstvésőjű Friin az övéit útjára engedte, és melyekkel új hazájukat kérte, hogy jó szívvel fogadja keblére leszármazottait. Sokszor eszembe jut az a monolit, Vráin arca, ahogyan bámulta, és amit ott és akkor el akart mondani az időről, de gyermek voltam még ahhoz, hogy megértsem. Mert egyszer az idő majd elmossa a Tórudd klán emlékét is, és akkor semmi nem marad belőlünk, csak az ilyen emlékkövek. És az utánunk érkezők majd ezek alapján alkotnak képet rólunk.

– Ez a hajó lesz a mi monolitunk.

Bólintott.

– És a kapitányát találod a leginkább alkalmasnak erre a feladatra.

– A kapitány kalóz. Talán a legjobb ezeken a vizeken. Több vért szagolt, mint bármelyikünk, nem ijed meg a saját árnyékától, és bár nem tudom, hogy mire készül, mégis a zsigereimben érzem, talán ez lesz a hetedkor végének egyik legjelentősebb vállalkozása. Véghez viszi, amit eltervezett, és amikor ez megtörténik, mindenki tudni fogja, hogy nélkülünk, a Tórudd klán hozzáértése és segítsége nélkül ez nem sikerülhetett volna.

Hallgattunk. Poharainkból elfogyott a bor, tekintetem sokadszorra is végigjárta a hílkvassz minden szegletét. Atyám mély sóhajjal állt fel ültéből, és a tervek fölé hajolva ujjáival kísérte mondandóját.

– Amire nincs szükség: kerekre – ujjá eleink izomerő forgatta lapátkerekét rajzolta körbe –, ilyesmit szerinte csak bohócok használnak. A hajótörzs közepén viszont – mutatott a harmadik és a főárboc közé – hús láb széles és ugyanannyi hosszú rakodóaknát szeretne látni a hozzá méretezett emelőkkal. Az akna oldalában fél tucat csónakot akar elhelyezni, és széles ajtók nyílnak a műhelyekre. Készen akar állni minden eshetőségre, bár, ha az óceánról beszélünk, a legalaposabb előkészület sem garantálja a sikert.

– Kormány szerkezet?

– Igény szerint süllyeszthető kormánykerék vihar idejére, fogaskerekes áttétel önzsíró rendszerrel.

Megborzongtam. Valaha talán Friin beszélhetett így ségedeivel Bórog part menti barlangjainak árnyékában. Szavait baltacsattogás kísérte, a mindenkit gyorsabb

munkára ösztökélő fenyegetés. Tyrano démonainak lehelete ott érződött a mélybe vezető járatok torlaszainak túlfelén, de már nyomott hagyott a törpe lelkeken is; elkezdte a hitet, időről időre csüggedéssel töltötte el a leginkább elhivatottakat is.

– További jelentősebb változtatásokat nem igényelt, igazodj mindenben az eredeti tervekhez, csak... – nekilátott felgöngyölíteni a papiroost – emberléptékben gondolkodj.

– A költségek?

– Spórolnod nem kell, minőségi anyagokból dolgozhatsz.

– Értem, atyám.

Valamit még mondani akart, láttam, hogy gyürkőzik a gondolataival. Mikor elhatározásra jutott, a földre szegezett tekintettel nyújtotta felém a terveket, és csak intett, hogy távozhatok. Vártam, hogy a hangja utolér az ajtóig, de hiába lassítottam a lépteimet, konokul hallgatott.

Utólag hálás vagyok érte, hogy akkor nem rakta valamra elmúlásának mázsás terhét.

2.

*Történik mindez a P.sz. 3687. esztendő
Adron kvartjának második havában, az Engesztelés hetedik
napjától a kilencedik napjáig, Kadal áldásával*

Minden fáradtságom dacára munkával töltöttem az éjjelt. Tervezőasztalomon az első gyertyafogytáig felvázoltam a kapitány hajójának tervét. Hevenyészett ábra volt csupán, nem több a kapitány által említett „gyermekfirkánál”, nekem mégis segített teljes valójában elképzelnem a művet. Lenyűgözött méreteivel, holott a vonalakhoz még nem társítottam számokat, mégis elképzeltem, hogy a sóják vihartépte *Teknőse*, az elmúlt hónapokban világomat jelentő feladat milyen aprónak tűnik mellette. Akár az igazi teknőc egy bálna árnyékában.

A következő gyertya, úgy számoltam, másnap délig tartott, és ekkora újabb skiccek születtek. Általuk nyertem képet a hajó leendő vázrendszeréről, a tartását biztosító gerendák mérhetetlen soráról, melyeknek gyönyörű ívüket köszönhetik a bordák, az árbócokat tartó bakok elhelyezkedéséről, a kettős, telítetlen héjszerkezetről és a testet áthálózó érrendszerről, melyet

a szivattyúk töltenek meg vízzel. Hogy izgalomtól felszígázott elmém vetített elem képeket, netán a fáradtság képzelgései okozták, és elszunnyadhattam... nem tudom, mindenesetre valóságnál is élesebben éreztem az arcomba csapó sós párát, a markomból a kötelet kitépni igyekvő szél erejét, a talpam alatt morajló deszkákat, és a habosra csipkézett hullámok lökéseit.

Eszmélésemkor megértettem, hogy valószínűleg nemcsak eddigi, hanem az elkövetkezendő, és így talán egész életem legjelentősebb feladatával állok szemben. Már teljes valójában felfogtam, hogy atyám, a *dóg* e hajót miért tartotta a klán monolitjának. A feladat súlya alatt egy percre megszűntek szolgálni az izmaim, homálytestvérem kajánul fülembé suttogetta az önbizalmamat kikezdő kételyeit, s csak lassan lélegezve tudtam tovaűzni őt. Percek teltek el. Mély levegőt vettem, és kifújtam a fantomfájdalmat, a csüggedtséget. Aztán újra és ismét, míg maradéktalanul meg nem szabadultam tőlük.

A bénultság múltával ismét rajzolni kezdtem.

Eleinte bátoratlan, remegő, utóbb egyre határozottabb vonalakkal.

Ezúttal a kötélzetet vettem sorra; az árbócot merevítő, a vitorlákat rögzítő, a matrózok közlekedését segítő, álló- és futóköteleket. Sokszínű kavalkád bontakozott ki előttem, és a papír széle idővel megtelt számokkal is. Még az összeadás felénél sem tartottam, mikor mosolygásra késztetett a tudat, hogy az öreg kötélverőmester,

a széles vállú Bolf milyen képet vág majd a végeredményt látva.

Majd újabb papír következett, és rajta a vitorlázat vázlatja. A vörös vászonra gondoltam, amivel akár az egész kikötőblöt betéríthetjük, és ahogy minden másból, ebből is gondoskodtam bőven tartalékról. Estére alaposan elfáradtam, és csak ekkor fedeztem fel az ajtóhoz halmozott tálcákat, rajta atyám küldette ételekkel. Kézbe vettem az utolsót, és kerestem magamban az éhséget. Utóbb annak ellenére falni kezdtem, hogy igazából nem éreztem hozzá vágyat. Aztán meghagytam egy mosóvödörrel érkező fiatal lánynak, hogy ébresszen fel négy óra múlva, és lehunytam égő szememet.

Talán aludtam, talán nem, a kelletténél hamarabb érkező kopogásra mindenesetre úgy ugrottam ki az ágyból, mint akit népünk legősibb ellensége, maga Tyrrano üldöz. Mosdottam, és megengedtem magamnak, hogy sétáljak egyet a felszínen. A következő csillagfényes órában elballagtam a kikötőig, végignéztem a hajók során, de nem igazán láttam őket; mind mögött ott állt a kezem alatt még csak formálódó monstrum, és mellette minden más csak papírból hajtogatott gyermekjátéknak tűnt.

Elsétáltam az ezüstsín zászlók jelölte sójákhoz is. Testvéreim, jó törpe ácsok dolgoztak lámpások fényénél, és még sokan mások is. Elámultam rajta, atyám milyen gyorsan átlátta a helyzet súlyosságát, és milyen nagy számban pótolta izomerővel a vihar által elvett időt.

– A Tiumm hajóácsklán tagjai, főfejesük, Arrachin szívélyes üdvözlétével érkeztek ma reggel, és kérték, igazítsam el őket teendőik dolgában. – Fivérem felhúzott szemöldökkel vizslatott. – Atyánk úgy mondta, a segítséget nyújtó kezüket a te munkád által érdemeltük ki.

Csak morogtam válaszul.

– Sokat remélnék tőled, ha a legjobbjaidat bocsátják rendelkezésünkre. – Kérdés nélküli kíváncsiság.

– Csak egy ladikot tervezek nekik, amiben Arrin idei ünnepén körbehordozhatják az arannyal futtatott vasmacskájukat, mielőtt azt valamely iszaplakó fejére pottyantanák.

Nézett, aztán elnevette magát.

– Jaj, Rogg, hiányoztál nekem, és félek, hogy még sokáig nem dolgozhatunk együtt.

Bólintottam, pedig akkor még nem is tudtam, hogy mennyire igaza van; a *Teknős* lett az utolsó közös alkotásunk.

Megveregette a vállam köszönésképpen, aztán elfordult, hogy visszamenjen a többiek közé.

– Egy hílkvassz fivérem – mondtam csendesen, mire ő megtorpant. – Megépítjük eleink legendás tengerjáróját, s tesszük mindezt elejétől a végéig a szemük láttára. Ezért ez a felhajtás.

Bólintott, vagy a földet nézte, nem tudom. Talán ugyanarra gondolt, amire én, és ugyanúgy remélte, hogy megéri, hogy atyánk jó döntést hozott.

– Ügyes légy, testvér! – sóhajtotta, és azzal otthagytott.

Az első terven éjközép körül futott végig a tinta. Csak néztem, hogy mossa el a fedézetek sorát, míg egybe nem olvadt minden a fenéken elhelyezkedő raktárakkal, mintha roppant polip támadt volna a hajóra. Nem álltam útját, terjedt, és többórányi munkámat tette tönkre, de míg bámultam, eszembe jutott, miképpen oldhatom meg az engem dél óta gyötrő kérdést: a vihar idején lesüllyedő kormányserkezet problematikáját. Eladdig csigavonalban bordázott oszlopokon emelhető teremben gondolkodtam, amit felszeréltem a vezérlőtengelyen csúsztatható kormányra, és felette nyitható-zárható tetőzetre. Utóbbi egyszerűsége okán jóval kevesebb hibalehetőséget hordozott magában, ráadásul gyorsabb helyváltoztatást tett lehetővé.

Hálás voltam a megborult tintatartónak, egyúttal ráeszméltem, hogy izmaim tiltakoznak minden további munka ellen. A bizsergő fáradtság rászorított egy újabb pihenőre. Maradt még egy teljes napom, hogy a letisztított tervvel atyám elé járuljak, kinek engedélye nélkül jó hatszáz esztendeje nem emelt szerszámot egyetlen törpe sem a Tórudd klánban.

Vonalakkal és számokkal álmodtam, elmém azonban nem kötött hozzájuk semmilyen tartalmat, amiért kifejezetten hálás voltam. Végül minden feloldódott a sötétségben, és reggel azon emberek magabiztosságával

ébredtem, akik minden tőlük telhetőt elkövettek a cél érdekében.

És ezzel még homálytestvérem sem tudott vitába szállni.

Atyám hümmögve nézte a tervrajzot. Kezét háta mögé rejtette, az asztaltól lépésnyi távolságban, előredőlve állt, hogy a szakállába fűzött ezüst klánékszerek a papiros felett imbolyogtak.

Jóleső fáradságon kívül nem éreztem mást, pedig itt és most háromnapnyi megfeszített munkámról született döntés.

Amikor végre kiegyenesedett, hasztalan próbáltam olvasni a vonásaiból; könnyebben boldogultam volna egy dél-traidlani márványtömb erezetével. Csak amikor rám nézett, árulta el a szeme az elégedettségét. Akkor finoman kifújtam a visszatartott levegőt.

– Tökéletes munka! – Szavakba öntötte azt, amit hajnal óta magam is éreztem.

– A klán dicsőségére, atyám.

Visszaereszkedett a székbe, keze addig markolta a karkafa faragványait, míg a mészkővé fehéredő ujjak remegése alábbhagyott. Hangok híján a csarnok lassan kihűlt, a várakozástól meglassúdott az idő, friss, meleget hozó fuvallatként érezkeltem, mikor atyám végre megszólalt:

– Pihenj, rád fér! Reggel helyt kell állnod a kapitány előtt is. – Sejtteni véltem, hogy amit igazán el akart

mondani, benne szakadt valahol. Ma már érteni vélem, hogy mi játszódhatott le a klán dójában, és nem irigylem azért a teherért, amit zokszó nélkül viselt, a döntéséért, amivel kockára tette legfőbb kincsünket, a múltat. Egyedül árválkodó rézgaras vagy gazdag aranytelér – a jövő hivatott eldönteni, hogy mennyit ér.

Küszködtem magam is; el akartam mondani, hogy mennyire tisztelem döntéséért, hogy bátran cselekedett akkor, amikor a legtöbben visszakoztak volna, de helyette némán összetekertem a rajzokat, és fejet hajtottam előtte, mielőtt elhagytam a csarnokot.

A szolgálóktól tudtam meg később, hogy addig ivott, míg egy ültő helyében elaludt, s félálmában bórogi dalokat dudorászott.

3.

*Történik mindez a P.sz. 3687. esztendő Adron kvartjának
második havában, az Engesztelés tizenegyedik napján,
Kadal áldásával*

Hideg vízben frissítettem fel magam, új gúnyát, arannyal hímzett köntöst húztam borzongó testemre, és ezúttal a díszesebb derékövet választottam mellé. Kezem alatt széllel dacoló vitorlás küzdötte fel magát a hullámok hátára, rézzel futtatott vitorláit élettelen redőkben csüngtek alá, elszabadult kötélzete kígyók gyanánt tekergőzött az árbóc súrolta felhők alatt. Első fémvésetem volt, fél évszázada jó négy hónapnyit görnyedtem felette, mire azzá vált, aminek szántam: hirdette eleink dicsőségét, a törpék elszántságát, ami nélkül nekem sem jutott volna esély a létezésre. Tudtam, akárcsak a Tórudd klán minden tagja, hogy tudásom legjavával, lan-kadatlan szorgalommal hálálhattam meg áldozatukat. Atyám gyakran hozakodott elő példájukkal gyűléseinken, és ilyenkor lábdobogásunk rengésmorajként olvasztotta egybe akaratunkat.

Erőt merítettem az emlékből, s mire ezüsttel futtatott csizmáimat is magamra húztam, készen álltam szá-

mot adni minden döntésemről, melyekről a papirosra rajzolt vonalak vallottak. A terveket másfél lábnyi hosszú keményített bőr tartóhengerbe süllyesztettem, mit hónom alá csapva fordultam ki szobám ajtaján.

Vártam a kapitánnyal való találkozást, buzgott bennem a vágy, hogy bizonyítsam, megszolgáltam apám bizalmát, de csalódnom kellett; palotánk földszíni fogadótermében nem ő várt rám. Az az ember semmiben sem hasonlított a csarnokban fogadotthoz, mosdatlan tengerész volt csupán, messzire büzlő ruhában, melyből kiérződött a part menti söntések hal- és izzadságszaga. Mielőtt megfordult volna, már tudtam, mire számíthatok, ha az arcába nézek; egymáshoz közel ülő szemekre, ferde orra, csorba fogsorra, szélcserzette, borostamaszatos bőrre, a tengert járók magabízó vigyorára... és emberismeretem ezúttal sem hagyott cserben. Aki előttem állt, túl lehetett a harmadik tizedfordulóján, mégis zsigereimben éreztem, többet látott már a világból, mint amennyi a fajtájának egészséges. Mielőtt megszólalt volna, tudtam, még békeidőben sem érdemes neki hátat fordítanom, s bármit mond, a kelleténél is hangsúlyosabb kétkedéssel kell fogadnom.

– Kater vagyok – biccentett. – Fedélzetmester és amolyan mindenés. Most éppen kíséző. – Elhúzta a száját. Ha mosolynak szánta, kudarcot vallott. – Én mutatom az utat, nosza.

– Nem így beszéltük meg.

– A kapitány, nos, gyakorlatias ember, nem szívesen üldögél fedél alatt, ha sok a tennivaló. – Újabb kudarc-vigyor, és megvakarta az oldalát.

– Akkor mire várunk?

– Ez a beszéd, nocsak, vakarcs! – Rácsapott a vállamra, és elviharzott mellettem.

Vonakodva léptem a nyomába, és míg koszfoltos ingét, az övébe tűzött kés kopott markolatát, feslett tokját néztem, hasztalanul kerestem az okot rá, hogy ne utáljam.

Úgy terveztem, tisztos távolságot tartok tőle, de nem lehetett; a fedélzetmester minduntalan bevárt, és az úton olyasféle történetekkel traktált, amiknek, úgy sejtettem, nem sok köze lehetett a valósághoz. Ha mégis megtörténtek, bizonyosan nem vele; valahogy nem láttam meg a nyeszlett emberben sem a krákvadászt, sem a kalózt, sem a toroni flotta rémét. Inkább gondoltam olcsó kikötői csapszékek nagyhangú hengegőjének, ki pár ingyen italért kitalál bármit, míg a szavának hitele van... aztán odébbáll, mert a bolondokat vizezett borral vagy ütleggel fizetik. Fertályóra után felmentettem bárkit, aki valaha kezét emelt rá, érett bennem is az elhatározás, hogy öklömmel vetek véget értelmetlen szó- és hazugságáradatának.

– ...kétszázán is, ha mondom, vakarcs, legalább ennyien jöttek, de mi...

– Családfámat – torpantam meg, régóta gyúlt dühömben hozzávertem talpamat a földhöz – jó négyezer esztendőre vezethetem vissza. Őseim tetteikkel kivívták, hogy minden törpe áhítattal ejti ki a nevüket. Én Rogún fia Rogg vagyok, nagyapám Grúin, és az ő apja Vráin. Kadal mellől ítéli meg tetteimet Ezüstvésőjú Friin, és Berinn, a Kormányos. Ha még egyszer vakarcsnak hívsz, szentül fogadom a nevükre, olyan elégtételt veszek, ami nem lesz ínyedre!

– Kemény vagy, nocsak, mint a szikla, kicsi...

– Mondom – egyet léptem előre, ő hármat hátrált –, ne kísértsd a sorsot! A nevem Rogg. A Tórudd klán tervezője és szakértője vagyok, értek a pennához, de nem félek akkor sem, ha az öklömet kell használnom.

– Jól van na, no! Ha már bemutatkozás és fenyegetések – vigyorgott, szája mindkét oldala lebiggyedt –, én sem akarok elmaradni mögötted. – Még egyet lépett elfelé, míg háta mögül arasznyi kést vett elő, amit rozsdá vágy vérfolt csúfított. – Ő itt Csontozó... normál esetben halat pucolok vele, de nem ijed meg akkor sem, ha egy pimasz törpét kell felvágnia. – Úgy tartotta maga előtt, hogy bármikor használhassa. Szinte kívántam, hogy támadjon, és eldöntöttem, most vagy máskor, de ha alkalom kínálkozik rá, eltöröm a pengét tartó kezét.

A következő percekben farkasszemet néztünk, míg sokára feladta.

– Jókora séta vár ránk – a kést visszacsúsztatta háta mögött az övébe –, nosza, érdemes lenne folytatnunk.

– Elárulhatnád, hova is tartunk – ingattam a fejem.
– Csak türelem, törpe... uram, türelem. Látszik, hogy nem vesztegeltél még szélcsendben. Megesett, hogy a Hannáin-öböl mentén tartottunk délnek, nyomunkban elf határbárákkal, amikor kifogyott vitorláinkból a szél, de azoknak ez cseppet sem jelentett gondot, csak jöttek, és...

És folytatta, mintha nem fenyegettük volna meg kölcsönösen egymást.

Mikor legközelebb a szavába vágtam, már bizonyosan tudtam, hogy a kapitány nem Bellendarban akar találkozni velem. Lépteink nem fordultak a kikötő felé, és mellettünk elmaradtak a szállást kínáló házak, míg előttünk lassan feltűnt a városfal, és a délkeleti kapu.

– Nyugtass meg, fedélzetmester, ugye Dinisig nem kívánunk elgyalogolni?

– Nem, de hadd folytassam, amibe belekezdtem...

Feladtam, hogy bármit is megtudjak tőle, helyette a járókelőket, a házakat, utóbb az eget, és a kétoldalt minket kísérő erdőt figyeltem. Gyermekként láttam, amint fanövendékeit az erdőgazdák földbe ültették, s most azt latolgattam, melyik fából milyen alkatrészt nyerhetnénk a hajóhoz, és a göcsörtös ágak vonalában örömmel fedeztem fel egy-egy könyökidom vagy orrtőke formáját. Ilyenkor szinte éreztem a gyalu nyomán születő forgácsok illatát, a sóják mellett tevékenykedők izgalmát, és hirtelen eszembe ötlött, hogy hová vezet kísérom. Ekko-ra hajómonstrum nem születhet akármilyen bölcsőben.

– A kyr dokkhoz tartunk, ember. – Kizökkentettem jó kedélyéből, arcán a bosszúság árnya futott át, mikor rádöbbsent, hogy megfosztottam kicsinyes játékatól; nem láthatja így a kicsiny törpe ábrázatára kiülő ámulatot, amikor célhoz érünk.

Morgott valamit, talán hogy „tovább”, vagy „rajta”, de az út hátralévő részében már nem szólalt meg. Mosolyogva szidtam magam, hogy nem előbb jöttem rá a megoldásra, és elhatároztam, ha ez így hat rá, a legnagyobb közömbösséggel szemlélem majd a dokkot.

Minden terv dacára felsültem. A kyrek emelte épület lenyűgözött méreteivel. Hiába bántak vele az elmúlt évezredek mostohán, hiába lazították meg köveit a vizek, hordták el töredékeit a szelek, és töltötte fel gyomrát a föld, apró parálynak éreztem magam mellette. Tátott szájjal álltam, és szinte a bőrömön éreztem a fedélzetmester gúnyos vigyorát, de nem törődtem vele. Lepillantottam a húsz lábbal alattunk hullámzó tengerre, ami ki tudja mikor törte át a sziklákka morzsolt gátkapuk falát. Végignézttem a jó kétszázötven láb hosszú, hetven láb széles, szabályos négyszög formáját megőrző dokkon, az oldalfalaiban lefelé tartó grádicsokon, a kövek réseibe illesztett árva oszloptartó bilincseken, és elszomorított az elmúlás tudata. Dacolhatunk ugyan vele, mégis győzedelmeskedik rajtunk az idő, és porainkat, csakúgy, mint emlékünket, a magasba kapja, és szerte szórja vihara. Apám arca ötlött fel, a néma tiltakozása a sors rendelése ellen.

– A miénk az egész – hallottam Kater suttogását, és közelről beszélhetett, mert megcsapott állott rumszaga. Fel sem fogtam, amit mondott, a kapitánynak szenteltem a figyelmemet.

Elgondolkodó arccal közeledett, kezében ezüstgombú sétatálca, miről csak később állapítottam meg, hogy sziklán ülő szirént formáz. Árnyékvetővel védett asztalt hagyott hátra, ami úgy sejtett, egyensúlyozik a mélység peremén. Rajta súlyok szorították le a gyenge szellő riogatta papírokat, mellette két frissen ácsolt szék várta gazdáit.

– Rogg mester, légy üdvözölve! Már vártam, hogy újra találkozzunk, és még inkább – bökött pálcájával a tartóhengerek felé –, hogy megismertess amazok tartalmával.

– Hraven kapitány, áldom Kadalt a szerencsémért. Remélem, a legkevésbé sem okozok csalódást.

Biccentett, orkabőr kabátja meglíbbent, ahogy utat mutatott, de keze megállította a nyomunkba szegődő fedélzetmestert. Ő haragos arccal fordított hátat, és egy számomra ismeretlen tengerészdalt fütyörészve elnyelte az erdő.

– Valóban a tied, kapitány uram? – vizslattam a dokkot, amíg a hengerfedő zárjával bajlódtam. Ránézve az arcáról leolvastam a választ. – Jókora munka lesz helyrehozni.

Már láttam magam előtt a darukat, amik megemelik és kipótolják a gátat, hogy elzárják a tenger útját, míg

megépülnek a roppant kapuk, a dokkot szárazra szívó szivattyúkat, az emeltyűket, mik a hordalékot a magasba viszik, és láttam a nyitható tetőszerkezetet, mi az építés nagyja alatt esőtől védi az ácsokat. Mérheterlen sok feladat, legalább negyed évet kitöltenek az előkészületek.

– Igen, az. Legközelebb kapjak tőled egy tervet erre vonatkozólag, három hónapot szándékozom rászánni.

Felszaladt a szemöldököm, de nem adott időt ellenvetésnek.

– Lássuk a hajót!

Eléterítettem az első papirost, rajta a hajó oldal- és felülnézeti, valamit metszetképével. Hümmögve vizsgálgatta, összevont szemöldökkel, de nem adta jelét, hogy miképpen gondolkodik a látottakról. Miközben számolatlanul teltek a percek, tarkómat kiverte a hideg verejték, ujjaim görcsbe merevedtek a tok merev bőrfelületén. Igyekeztem követni a kapitány tekintetét, mert talán segít megítélnem, hol jár a hajó felderítésében, de hiába; törpe fejjel nem tudtam logikát társítani az emberi szemlélődéshez.

Nagy sokára hátradőlt a székén, ujjait összefonta a szakállá előtt, és lehunyt szemhéjjal várakozott. A szél minduntalan arcába űzte őszes hajtincseit, amik a haját lófarokba fogó madzag fogságából szabadultak. Gondolataiba mélyedt öregembernek tűnt, aki megelégedett az élet rendelésével, és mit elérnie adatott, már elérte. Valahol belül sejtettem, hogy ennél távolabb nem is járhatnék a valóságtól.

– Ahogy látom, apád nem hiába vetette éppen beléd a bizalmát, Rogg mester. Nem okoztál csalódást! – Meg kellett volna könnyebbülnöm ettől, de a hanghordozása elárulta, hogy nem minden húzott vonallal és számmal elégedett. – Elegáns, néhol merész megoldásokkal dolgoztál, hálás vagyok értük. Azonban akadnak apróságok, amikben igénylek némi változtatást.

– Hallgatlak és figyelek, uram! – És valóban hallgattam, és a kapitány szavai nyomán tízszeresére nőtt, valódi csarnokká, mit neki szántam kabinként. A fenéken több szintet egybeolvasztó raktárak születtek, és alapvetően minden műhely a duplájára hízott az utasok számára kialakított fedélzetek kárára.

– Másfél száz, hét láb magas hombárt rendeltem Tre-dys fazekasklánjaitól, szállításukról a készítő gondoskodik, jövő ilyentájt készen állnak, hogy megtölthessük őket gabonákkal. Tizenkét akós hordókból félszázat kértem, és megannyi kisebbet is. Előbbiek jó szolgálatot tesznek a víz és egyéb szomjoltók, utóbbiakban pedig a sózott hús és hal tárolásakor. Hosszú útra készülünk, talán hosszabbra, mint amit őseid megtettek. Eképpen minden javításra, pótlásra szoruló alkalmatosságból a megszokott mennyiség háromszorosát szeretném magammal vinni. Úgymint vitorlavászon, fa- és vasanyag, kötél. Szeretnék a hajó oldalában erkélyeket, zárhatóakat, tömítetteket; ha út közben kell friss élelmiszerpótlásról gondoskodnunk. És ne feledkezzünk el a védelemről sem... – és sorolta, hova hány darab tűzköpőt

és dárdavetőt kér, majd sétapálcája kijelölte a fegyverraktár helyét.

Mire a végére ért mondandójának, zsongott a fejem, és nehezen mozogtak odabent a fogaskerek.

– Látom, a fedélzeteket fémekről nevezted el.

– Őseim Kadalnak kedves módon állították fel a sorrendet. Az eligazodásban az árbócot körbefogó fémgyűrűk és a lépcsőfordulókban elhelyezett lapok segítenek.

– Legyen, jobb módszert nem ismerek a majd kéttucatnyi szint megkülönböztetésére. Majd hozzászokom a sárgaréz, a szürkevas és az arany megjelölésekhez. Kérdésed van az eddigiekhez, Rogg mester?

Nem akadt, ő pedig bort töltött mindkettőnknek.

– Nos, akkor folytathatjuk?

Nézett engem átható tengerkék szemével, és időbe tellett, mire tudatosult bennem, hogy rám vár. Akkor elővettem a maradék papirosokat, köztük a kormány-szerkezet nagyított vázlatát, a kötélzet sematikus ábráját több száz vonallal, és azok megnevezésével, az alsósudárszártól egészen a tatvitorlarögzítőig. A szivattyú- és csőrendszer felépítését, az önbevonó és kite-rítő vitorlarendszer tervét.

Ezúttal rajtam volt a sor, és igyekeztem a papírok mellé mindenre kiterjedő előadással szolgálni. Csendben és hümmögve hallgatott, de éreztem, hogy maradéktalanul elégedett. A nap jócskán túljutott már delelőjén, amikor mondandóm végére értem, és talán a negyedik pohárral emeltem a számhoz. Amikor helyet foglaltam

az odakészített széken, tudatosult bennem, hogy mióta megérkeztem, állva fogadtam minden kérdést, és a válaszokat is ugyanúgy adtam. Méretemből adódóan ülve nem láttam volna át a rajzok többségét, és nem mutathattam volna rá arra, amiről éppen beszélek.

– Rendben. – További dicséret nélkül folytatta: – Csak még két kérdés, Rogg mester, mielőtt távozol.

Ivott, én meg talpon voltam újra, és nekiláttam a papirosok összetekercselésének.

– Van hol aludnom, de nem szívelem sokáig az aszsonyi közelséget. Elgyengít, puhává tesz, kényelmesség. – Felállt, és a dokk szélére sétált. Sétapálcája a mélység fölé lendült. – Ott, a túloldalon, közel a természetes parthoz, mától egy hónapra álljon egy ház. Nem túl nagy, de idővel bővíthető. Most annyi kell csak, amiben magam elférhetek, és ahol jut hely neked is, Rogg mester. Nem akarom, hogy az idődet szükségtelen napi utazásra pazarold, akad majd dolgod éppen elég.

Megborzongtam, és nem az alkonyt hozó tengeri szellő miatt; sokkal inkább kényelmes föld alatti világom feladásának gondolata hatott így rám.

– És mi a másik kérdésed? – Sejtettem a választ.

– Szükség lesz számodra is egy kabinra a hajómon.

Álltam a pillantását, amikor a szemembe nézett. Mögötte a nap lassan belebukott a tengerbe, és vérszínűvé változtatta a lusta hullámokat.

– Atyám nem nélkülözhet hosszú... .

– Ne fáradj kibúvókkal, már áldását adta rá!

Nem akadt több szavam, kurtán biccentettem, és remegő kezekkel feltekertem a papirosokat. Valamit még mondani akartam, talán, hogy „egy törpének nem való a tengert járni”, de rájöttem milyen ostobán hangzana. Üres kifogásokat tudtam csak szembeállítani atyám, a *dóg* döntésével, ezért inkább csendben távoztam.

Míg bele nem veszttem a Bellendarba vezető utat szegélyező erdőbe, magamon éreztem a kapitány tekintetét.

Szerteszét szaladt gondolataim között igyekeztem hazafelé rendet tenni. A hajó, a dokk és a ház, tervek és építkezések, nyersanyag és munkások, költözés és tengeri út, apám és a kapitány... és mindeneken túl a homálytestvérem, mely saját kicsinységem tudatával akarta kiszipolyozni belőlem az erőt.

E káosz lehetett a felelős azért, hogy csak késve fedeztem fel a fák között bujkálókat.

Sötét árnyak voltak csupán, kiket a vörös hold öltöztetett bíbor rongyokba – akárha Tyrrano lávaszín démonai elevenedtek volna meg előttem. Közelebb lépve fedeztem fel bennük az embert, és láttam, hogy husángokkal és késekkel jönnek ellenem. Mielőtt megszólalt, már tudtam, kinek köszönhetem az éjjeli társaságot; megsúgta ezt a hold fényét tükröző Csontozó, kivel épp reggel kötöttem ismeretséget.

– Na te vakarcs – böfögte Kater –, a cimboráim és én úgy gondoljuk, nem ártana neked egy kis jó modor.

Mit nem adtam volna érte, ha akkor kezemben tudhatom a pörölyömet! Ha érezhetem a súlyát, bőrrrel vont nyelének megnyugtató érintését! Neki köszönhetem, hogy fizimiskám még kilenc tizedfordulót követően is csekély mértékben szabdalt; ha nem segít ki olykor a bajból, egy cakkosra szabdalt fülön, az alkaromat és oldalamat érő vágáson túl bizonyosan több sebet szenvedtem volna el.

Túlerőben voltak, félelem helyett azonban csupán haragot éreztem irántuk; támadóim mozgása, beszéde és röhögésük elárulta, hogy tettükhöz olcsó lőréből nyertek bátorságot. Négyen egy ellen – ennek ismeretében nem is tűnt annyira lehetetlen aránynak.

– Szóval tanítani jöttetek?

– Úgy, úgy – kuncogott gúnyosan a jobb oldali. – Neves barátunk arra lett figyelmes, hogy a ti gilisztaodúitokban nem tisztelitek az arra érdemest, és...

– Untat a beszéded, kezdjük inkább!

Összenéztek, és a holdfényben megvillanó szemükben felfedeztem, tervük nem, csak homályos elhatározásuk volt. Aztán meglepően fürgén körözni kezdtek körülöttem, én meg jobb híján rászorítottam a tekercstartó hengerre, és azzal sújtottam az első támadó képébe, amikor megindult. Nyikkanva csuklott össze, de nem maradt időm örülni ennek; ahogy lehajoltam egy husáng elől, a csuklómba belemart egy kés. Továbbhengeredtem, hogy teret nyerjek, és fellélegeztem, amikor láttam, nem lépnek utánam.

– Nocsak, vakarcs, vigyázz, földre hullik az a nemes törpe vér. – Kater megforgatta Csontozót a levegőben. – A fejedbe verek ma valamit a fajtádról, vakarcs. Őseid denevérkutyákkal háltak inkább, mert asszonyaik túlon túl rútak voltak, és ennek kárát... – röhögött a másik kettő – ivadékaik látták.

Nekilendült, kitértem előle, egyenesen a jobb oldali husángja elé. Pillanatra vakító fény lobbant előttem, valami csattant a fejemen, és elnyeléssel fenyegető, forróságot párologó kürtő nyílt a talpam alatt. Hogy megtudtam kapaszkodni a peremén, jelezte, még eszméletlenül maradtam.

Nem találtam benne köszönetet.

Újabb ütés csattant a lábamon, halk roppanás követte, és a térdemet elöntötte a folyékony tűz. Nyögve próbáltam arrébb hengeredni, de egy láb utamat állta. Rásújtottam az öklömmel, majd ráfogtam, és magam felé rántottam – halványan reméltem, hogy ketten együtt a sötétben birkózva nem nyújtunk könnyen megkülönböztethető célpontot.

– Az istenekért, menj onnan! – Kater hangja rádöbentett, nem fog a végtelenségig várni, Csontozót akkor is munkára fogja, ha nem biztos a dolgában. – Jeck!

Megragadtam az embert, és vele együtt fordultam, ahogy elérkezettnek láttam az időt. Felsikoltott, mikor belevágott a kés, valahol deréktájon. Át is szúrhatta, mert vére ragacsos-melegen ömlött a kezemre. Ledobtam magamról, és fordultam tovább.

Egy fa állított meg. Felugrottam, de rögtön térdre kényszerített a fájdalom. Kődén keresztül láttam az érkezőket, a földön rúgkapáló harmadikat, és ostobán az jutott az eszembe: kettő az egy ellen már valóban nem is olyan rossz arány.

– Vége a szórakozásnak, vakarcs!

A hengert elvesztettem valahol, ujjaim széttúrták a mohát, és belemarkoltak a földbe. Közelebb értek, és amikor úgy éreztem, eljött az ideje, szemük közé vágtam mindent, ami a kezemben volt, majd nem törődve a fájdalommal lehajtott fejjel kosként löktem magam előre. Nekik zuhantam, valami reccsent, csak bízni tudtam abban, hogy nem az én csontom, aztán fordultam tovább, ahogy láttam felemelkedni Csontozót.

Belemart a földbe ott, ahol egy pillanattal korábban feküdtem. Ezúttal lassabban igyekeztem lábra állni. Legyűrtem a kínt, és a holdfény a segítségemre sietett: megmutatta elvesztett hengeremet. Gondolkodás nélkül ragadtam meg, pedig mellette feküdt első támadóm husángja is, aminek talán nagyobb hasznát vehettem volna.

Az ösztön vezérelt akkor is, amikor meglendítettem, és csattanva eltaláltam vele a mögém lépő Kater fejét. Láttam a földre rogyni, elterülni végtelen lassan, és felette állva figyeltem, ahogy mozdulatlanul fekszik. A sötétben felfedeztem, ahogy mellkasa fáradtan emelkedik-süllyed, és megkönnyebbültem, hogy még él; mégiscsak ő volt az általam tervezett hajó leendő fedélzetmestere – talán rossz ómen lenne, ha én végeznék vele.

Lehunytam a szemem, zihálásom robaja lassan kitöltötte az éjszakát, míg nem csillapodott annyira, hogy elérjenek hozzám az erdő neszei. Egy mókus motozása, valami madárhang, és a lombokat cibáló szél zizegő dala. Mély levegővételekkel igyekeztem véremnek folyamát meglassítani, és egy utolsó sóhajjal kifújtam magamból a feszültséget.

Ekkor egy csapásra elöntött a harci láz által távol tartott fájdalom, és szisszenve helyeztem át a súlyt a másik lábamra. Vérző csuklómra csíkot téptem díszruhából, esetlenül bekötöttem. Próbát tettem a térdemmel, és alkalmasnak találtam arra, hogy lassan bár, de elbicegjek vele hazáig.

Támadóim közül ketten halálos csendben, egy jajveszékelve feküdt a földön, a negyediknek nem láttam nyomát. Úgy hagytam hátra őket, hogy gondolataimat minden fájdalom dacára nemsokára eluralták leendő teendőim. Azon kaptam magam, hogy fejben rajzolok és tervezek, de mire a városkapuhoz értem, már az emberen járt az eszem, aki mindezt nekem feladatba adta.

És látni véltem a jövőt, mit a szirénfejes pálca mutat meg számomra, hallani az óceán zúgását, érezni sós páráját az arcomon, és Kadalra és a törpéket ért sorscsapásokra gondoltam. Ha népem egyenes gerincel fogadta a megpróbáltatásokat, magam sem tehetek másképpen.